

Sygn. akt II Ca 381/19

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Maciej Ejsmont

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **G. C.**

przeciwko **H. C.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt I C 1546/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 135 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 381/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich zasądził od pozwanej H. C. na rzecz powoda G. C. kwotę 820,93 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 05 września 2018r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

H. C. w dniu 20 listopada 2017r. zawarła z (...) sp. z o.o. w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której udzielono jej pożyczki w kwocie 741,48 zł na okres od dnia 20 listopada 2017r. do dnia 20 grudnia 2017r., kiedy to miała nastąpić spłata pożyczki. Kapitał pożyczki był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej stanowiącej dwukrotność odsetek uregulowanych w art. 359 § 2 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z § 3 ust. 2 umowy, od kwoty zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca miał prawo naliczać odsetki za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 k.c. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną wynosiła 747,55 zł, zaś całkowity koszt pożyczki wyniósł 165,81 zł, w tym 6,07 zł odsetki.

W dniu 28 grudnia 2017r. pomiędzy (...) sp. z o.o. a G. C. - prowadzącym działalność gospodarczą - została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność przysługującą (...) Sp. z o.o. w B. w stosunku do pozwanej H. C. z tytułu przywołanej wyżej umowy pożyczki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne.

Sąd Rejonowy stwierdził, że powód wykazał uprawnienie do dochodzenia roszczenia objętego pozwem jako nabywca wierzytelności. W umowie przelewu wierzytelności z dnia 28 grudnia 2017 r., zawarto dane umożliwiające ustalenie źródła zobowiązania, osoby dłużnika oraz wysokości nabywanej wierzytelności. Załączona w oryginale umowa potwierdza, że przedmiotem przelewu była wierzytelność z tytułu zawartej w dniu 20 listopada 2017 r. z pozwaną H. C. umowy pożyczki nr (...). Powód wykazał swoją legitymację czynną w niniejszej sprawie. Okoliczność, na którą powoływała się pozwana, iż nie otrzymała zawiadomienia o dokonanym przelewie wierzytelności pozostaje bez znaczenia, bowiem zawiadomienie dłużnika o cesji nie jest wymagane dla skuteczności umowy przelewu wierzytelności. Jednocześnie pozwana nie zgłaszała zarzutu spełnienia świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela wskutek niezawiadomienia jej o cesji i pozostawania w błędzie co do aktualnego wierzyciela.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy rozważył zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i co do wysokości oraz braku wypowiedzenia umowy pożyczki.

Zgodnie z przepisem art. 720 § 1 i 2 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Wedle przepisu ust. 2 pkt 1 wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że w dniu 20 listopada 2017r. pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki nr (...). Powyższa umowa została zawarta w zwykłej formie pisemnej i dołączona do akt sprawy w oryginale. W umowie pożyczki wskazano, co składa się na dochodzone roszczenie, a mianowicie kwota pożyczki w wysokości 741,48 zł oraz oprocentowanie pożyczki w wysokości 6,07 zł. Na podstawie zapisów umowy zostały naliczone odsetki umowne za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 k.c. Możliwość zasądzenia odsetek maksymalnych za opóźnienie została przewidziana w § 3 umowy pożyczki.

Pozwana w żaden sposób nie podważyła dowodu w postaci umowy pożyczki z dnia 20 listopada 2017r., formułowała swoje zarzuty w sposób ogólnikowy, pomijając zasadę, że pozwany podnoszący zarzuty staje się powodem, co oznacza przesunięcie ciężaru udowodnienia faktu, na który się powołuje. Odnosnie natomiast braku dokumentu wypowiedzenia pożyczki należy zauważyć, że czynność ta była w tym wypadku całkowicie zbędna. Zobowiązanie pozwanej miało bowiem charakter jednorazowej zapłaty, co oznacza, że cała należność stała się w całości wymagalna po upływie terminu wskazanego w umowie, a więc z dniem 21 grudnia 2017 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej H. C. na rzecz strony powodowej na podstawie art. 509 § 1 k.c. w zw. z art. 720 § 1 k.c. kwotę 820,93 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 05 września 2018 r., a więc od dnia wniesienia pozwu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana. Zarzuciła:

a) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię w stanie faktycznym sprawy, a mianowicie:

- art. 509 k.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że powód nabył przedmiotową wierzytelność mimo, że z treści dokumentów załączonych do pozwu i dalszych pism procesowych nie sposób wywieść, że doszło w sposób ważny do przeniesienia wierzytelności na powoda,

- art. 385(1) k.c. poprzez jego błędną interpretację i uznanie, że w sprawie nie miały miejsca naruszenia praw pozwanej wynikających z prawa konsumenckiego pomimo, że umowa, którą podpisała pozwana, a która jest podstawą dochodzonego roszczenia, jest niezgodna z przepisami k.c. Jednocześnie, przedmiotowa umowa kredytowa posiada zapisy niedozwolone, tj. klauzule abuzywne, zakazane przez przepisy k.c. i wymienione w rejestrze klauzul niedozwolonych, określające przesadzające, prowizje banku są rażąco niewspółmierne do wysokości udzielonego kredytu. Odsetki przekraczały dopuszczalny poziom odsetek maksymalnych. Bank nie wskazał precyzyjnie czynników, od których zależała wysokość zobowiązania. Ponadto bank nie dokonał skutecznego wypowiedzenia. Ponadto treść umowy nie była z pozwaną indywidualnie negocjowana i została jej narzucona, a tym samym nie miała ona wpływu na treść klauzul umownych.

- art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy przepis ten nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie,

b) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego polegających na przyjęciu, iż umowa cesji przeniosła na powoda prawa z których wywodzi on dochodzone roszczenie, a zapisy umowy o pożyczkę, są zgodne z obowiązującym prawem dotyczących ochrony konsumenta zaciągającego pożyczkę. Jednocześnie przyjęcie, że niepodpisany dokument zawierający treść o wypowiedzeniu pożyczki stanowił oświadczenie woli, które mogło odnieść skutek wobec pozwanej.

Apelantka wniosła o:

1. zmianę, wyroku w całości
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych
3. ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, w oparciu o jego wyniki dokonał właściwego ustalenia stanu faktycznego, a następnie trafnej jego oceny prawnej. Z tej przyczyny, ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz jego ocenę prawną Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. W związku z tym nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Podniesione w apelacji argumenty pozwanej w żaden sposób nie podważyły trafności zaskarżonego orzeczenia.

Wbrew zarzutom apelacji, powód wykazał swą czynną legitymację procesową. W szczególności udowodnił skuteczne nabycie wierzytelności wobec pozwanej, która to wierzytelności stanowi podstawę powództwa w niniejszej sprawie. Okoliczność ta wynika jednoznacznie z umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 grudnia 2017 r. Wynika z niej sam fakt zawarcia tejże umowy, osoby kontrahentów jak i przedmiot przelewu, to jest wierzytelność przysługująca uprzednio (...) Spółce z o.o. w B. przeciwko H. C. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej w dniu 20 listopada 2017 r.

Także wbrew zarzutom apelacji, powód nie był zobowiązany do wykazywania skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki. Umowa ta została zawarta na czas do dnia 20 grudnia 2017 r. i do powstania wymagalnego obowiązku zwrotu pożyczki wystarczający był sam upływ powyższego terminu. Nie było konieczne podejmowanie jakichkolwiek czynności dla spowodowania wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem.

Co do zarzutu naruszenia art. 385(1) k.c., to wskazać należy, że apelantka nie wskazała jakie jej prawa - jako konsumenta - zostały naruszone przy zawieraniu umowy pożyczki. Wbrew stanowisku apelantki, w oparciu o dokument umowy z dnia 20 listopada 2017 r. można jednoznacznie i bez nadmiernych zabiegów interpretacyjnych ustalić treść zobowiązania pozwanej, jego wysokość, termin wykonania, jak też inne elementy stosunku prawnego statuowanego analizowaną umową. Zastrzeżone przez strony umowy pożyczki odsetki za opóźnienie w zapłacie (§ 3 ust. 2 umowy) nie przekroczyły progu wysokości odsetek maksymalnych, o jakich mowa w art. 481 § 2 (1) k.c. Apelantka nie wykazała, ani nawet nie przedstawiła przebiegu procesu zawarcia umowy pożyczki z dnia 20 listopada 2017 r., ani też tego, jaki był jej wpływ na postanowienia umowne.

Sąd Okręgowy wskazuje nadto, że wbrew twierdzeniom apelantki (w żaden zresztą sposób nieuzasadnionym) umowa pożyczki, o jakiej mowa wyżej, jest umową o kredyt konsumencki na gruncie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Całokształt powyższych okoliczności wskazuje, że apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zasądzeniu podlegała kwota równa wynagrodzeniu należnemu pełnomocnikowi strony powodowej w oparciu o § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016r., poz. 1667).